

Riportalany. Sárréti Károly

Interjú készítettünk a Kelen SC elnökével, Sárréti Károllyal. 1946-ban Kelenvölgyben született, itt nőtt fel, itt járt iskolába, egyszóval ez a környék örökre a szívéhez nőtt, ahogy a klub is. Látta azt a helyet megépülni, ahol a mai fiatalság rúgja a bőrt.

-Mi a legkedvesebb emléke, ami ehhez a klubhoz kötődik?

-Ezen a futballpályán kezdtem el futballozni több, mint 50 évvel ezelőtt. Jó visszaemlékezni arra, hogy mi volt akkor, és látni, hogy mi mindegyik van most.

-Hogyan jutott el odáig, hogy a Kelen SC elnöke legyen?

-A tagság bizalmából. Mi, kelenvölgyiek próbáltuk irányítani a Kelen SC a munkáját, és a tagság megválasztott.

-Gyerekkorában is itt játszott itt, vagy volt valamilyen kötődése a klubhoz?

-Természetesen. Kelenvölgyben születtem, itt nőttem fel, és a Kelen SC úgynevezett elődjénél, az *Április 4. Gépgyár* csapatánál kezdtem el futballozni, mint ifjú labdarúgó, 13 éves koromban.

-Meddig sportolt aktívan?

-Nem sokáig, mert 21 éves koromban az aktív sportolást abbahagytam. Ám a játék szeretete megmaradt, úgyhogy minden vasárnap két órát futballozunk a régi barátokkal meg azokkal, akik azóta hozzánk öregedtek.

-Mik azok a dolgok, amik motiválják Karcsi bácsit abban, hogy ezt az egészet csinálja még ennyi év után is?

-Az, hogy ez a pálya megmaradjon, szépüljön, és ahogy a példa mutatja, itt az ifjúság is használja. Részben az unokáink, illetőleg az itteni kelenvölgyi közösség és a környék fiataljainak nagy öröme. Lassan már nincs itt olyan hely, ahol a gyerekek sportolhatnak. A mi időnkben még volt az Apenta, ami nem volt bekerítve, és szabadon mozoghattunk. Ez már a mai fiatalság részére nem adatott meg, mert bekerítették, nincs már sehol nagyobb játszótér lehetősége. Úgyhogy ez motiválja az embert: legalább ez a kis zöld terület maradjon meg, és a foci továbbra is éljen Kelenvölgyben.

-Látta, ahogy ez az egész felépül: először még csak a fenti pálya volt meg, aztán néhány évvel ezelőtt építetett Újbuda egy műfüves pályát. Úgy hallottam, hogy régen még kézilabdapálya is volt.

-Annak idején, az *Április 4.* időszakában itt női kézilabdacsapatot működtetett a gyár, és a mai középső pálya egy részén kialakítottak egy betonos kézilabdapályát. Aztán a gépgyárral a kézilabda is megszűnt, a betonos pálya állaga pedig megromlott, balesetveszélyes volt, így átalakítottuk futballpályává.

-Gyerekkorából milyen emlékei vannak, amik az iskolához kapcsolódnak?

-Itt végeztem az első nyolc osztályt. 1960-ban végeztünk, két évvel ezelőtt tartottuk az 50 éves osztálytalálkozókat. Sajnos nagyon sokan elhunytak már azok közül az osztálytársaim közül, akikkel együtt nevelkedtünk. A jelenlegi igazgatót is úgy ismerem, hogy iskolatársam volt. Igaz, jóval fiatalabb volt nálam, de akkor is diáktársam volt.

-Mi a legkedvesebb emléke, ami az iskolához fűződik?

-A tér mögötti rész még nem volt befásítva, úgyhogy a bánya még a mi vadászterületünk volt. Ma már ezek a lehetőségek megszűntek, mert mindenhol kerítések veszik körül. Nem volt

tornatermünk, úgyhogy a mai tornaterem helyén lévő salakos kis kézilabdapályán futballoztunk, ott voltak a tornaóráink. Más volt. Nem volt ilyen nagy az iskola, és amit ti már el se tudtok képzelni, hogy két műszakban jártunk iskolába: egyik héten délelőtt, másik héten délután. Külön osztályba jártak a lányok, külön a fiúk. Egyik héten az alsósok voltak délelőttösök, a másik héten pedig a felsősök, aztán a következő héten fordítva.

(Készítette: Imre Ábris 7.b)